

Teza: Wolność słowa

Wypowiedź sformułowana przez obwinionego, jakoby pokrzywdzony oraz członkowie jego rodziny wyłudzali odszkodowania poprzez „polowanie” na innych uczestników ruchu drogowego stanowi przekroczenie granic rzeczowej potrzeby.

WO-159/16

ORZECZENIE

z dnia 18 stycznia 2017 r.

Wyższego Sądu Dyscyplinarnego

Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie

w składzie:

Przewodniczący: SWSD Magdalena Śniegula

Sędziowie: SWSD Stefan Mazurkiewicz /sprawozdawca/

SWSD Wojciech Płóciennik

Protokolant: Kamila Kamińska

przy udziale **Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego radcy prawnego Jarosława Sobutki**

po rozpoznaniu 18 stycznia 2017 r. sprawy radcy prawnego K. B. na rozprawie

obwinionego o popełnienie przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 pkt 2 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 27 ust. 6 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (Uchwała Prezydium KRRP nr 8/VIII/2010),

na skutek odwołania pokrzywdzonego T. S. od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w O. z dnia 29 sierpnia 2016 r. w sprawie (...)

Wyższy Sąd Dyscyplinarny:

orzeka:

1.

zmienia zaskarżone orzeczenie w ten sposób, iż eliminuje z kwalifikacji prawnej przypisanego obwinionemu czynu „pkt 2” z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radach prawnych;

2.

w pozostałej części zaskarżone orzeczenie utrzymuje w mocy;

3.

kosztami postępowania odwoławczego obciąża Krajową Izbę Radców Prawnych w Warszawie.

UZASADNIENIE

K. B. został obwiniony o to, że w dniu 14 kwietnia 2015 r. skierował do Sądu Rejonowego (...) pismo, w którym wbrew posiadanej wiedzy

i wbrew stanowi faktycznemu użył wobec T. S. kłamliwych

i zniesławiających stwierdzeń, jakoby skarżący oraz członkowie jego rodziny wyłudniają odszkodowania poprzez „polowanie” na innych uczestników ruchu drogowego a nadto, że przeciwko tym osobom toczyły się postępowania karne związane z wyłudzeniem odszkodowań, tj. o popełnienie przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 pkt 2 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 6 ust. 2 oraz art. 27 ust. 6 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

Orzeczeniem Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego w O. z dnia 29 sierpnia 2016 r.(...) uznano K. B. za winnego tego, że w piśmie z dnia 14 kwietnia 2015 r. kierowanym do Sądu Rejonowego w C., (...) użył w stosunku do T. S. słów: „polowanie na innych uczestników ruchu”, tj. czynu określonego w art. 64 ust. 1 pkt 2 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 27 ust. 6 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (Uchwała Prezydium KRRP nr 8/VIII/2010) i za ten czyn wymierzono mu karę upomnienia oraz obciążono go kosztami postępowania dyscyplinarnego.

W uzasadnieniu Okręgowy Sąd Dyscyplinarny w O. wskazał, iż wypowiedź sformułowana przez obwinionego stanowi przekroczenie granic rzeczowej potrzeby, a zawarte określenia były zbyt precyzyjne, ponieważ ich przytoczenie nie mogło mieć wpływu na prawidłowe rozpoznanie sprawy, w której występował tj. przed Sądem Rejonowym (...) Zdaniem Sądu pierwszej instancji, wypowiedź obwinionego była zbyt daleko idąca i mogła ona zostać uznana przez pokrzywdzonego jako obraźliwa. Sąd meriti ocenił, iż wypowiedź „polowanie na innych uczestników ruchu” stanowi przekroczenie granic wynikających z art. 11 ust. 1 ustawy o radcach prawnych.

Na powyższe orzeczenie odwołanie wniósł pokrzywdzony T. S., zaskarżając je w całości. Odwołujący zarzucił orzeczeniu rażąca niewspółmierność kary tj. wymierzenie kary zbyt łagodnej za przypisany obwinionemu czyn. Ponadto skarżący wskazał, iż jego zdaniem Sąd przyjął „całkowicie dowolną oraz nieuprawnioną ocenę czynu wymienionego radcy prawnego”, a w uzasadnieniu odwołania argumentował, iż obwiniony nie wykazał skruchy, ani też nie przeprosił pokrzywdzonego. Skarżący wniósł o przeprowadzenie kontroli postępowania toczącego się przed Okręgowym Sądem Dyscyplinarnym w O..

Wyższy Sąd Dyscyplinarny, zważył co następuje:

Odwołanie skarżącego w części podważającej rodzaj wymierzonej kary oraz podważającej ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji nie zasługiwało na uwzględnienie. Wskazać trzeba, iż skarżący poza zarzutem dotyczącym rodzaju wymierzonej kary, nie wskazał na ewentualne inne uchybienia orzeczenia Sądu pierwszej instancji, wyrażając jedynie swoje niezadowolenie z przebiegu postępowania zakończonego ukaraniem obwinionego karą upomnienia.

Rzecznik Dyscyplinarny OIRP w O., kierując wnioskiem o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego z dnia 27 maja 2016 r. (k. 35) zarzucił obwinionemu, iż ten popełnił przewinienie dyscyplinarne określone w art. 64 ust. 1 pkt 2 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 6 ust. 2, art. 27 ust. 6 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny w O. uznał, iż obwiniony używając słów „polowanie na innych uczestników ruchu” przekroczył granice wynikające z art. 11 ust. 1 ustawy o radcach prawnych i za to przewinienie wymierzył mu karę upomnienia.

W pierwszej kolejności pokrótce należy odnieść się do zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Wyjaśnienia obwinionego, jak również przedstawione przez niego dokumenty, które otrzymał w toku prowadzonej przez siebie sprawy w pełni ze sobą korespondują. Wolą i celem obwinionego było zapewnienie jak najlepszej ochrony interesów swojego klienta, poprzez wykazanie przed Sądem Rejonowym (...) iż sprawa (...)powinna zostać zawieszona, do chwili ustalenia na drodze karnej czy w sprawie zaistniał czyn mogący wywrzeć wpływ na rozstrzygnięcie toczącej się sprawy cywilnej. Zdaniem Sądu I instancji obwiniony miał prawo na podstawie swojego doświadczenia zawodowego i życiowego powziąć poważne wątpliwości co, do zasadności roszczenia, o które spór zawiśł przed Sądem Rejonowym w (...) Niemniej jednak słusznie orzekł Sąd meriti, iż obwiniony przekroczył granice wynikające z art. 11 ust. 1 ustawy o radcach prawnych. Pośrednio świadczyć może o tym choćby pismo skierowane przez obwinionego do Rzecznika

Dyscyplinarnego z dnia 22 lipca 2015 r. (k. 10), w którym ustosunkował się do zarzutów stawianych mu przez T. S.. Uwadze Sądu nie uszedł fakt, iż radca prawny w piśmie tym ponownie opisał swoje argumenty i zdołał nakreślić tło dla toczącego się sporu pomiędzy jego klientem, a T. S. używając zgoła odmiennego stylu wypowiedzi, który w tym wypadku nie wykraczał przeciwko art. 11 ust. 1 ustawy o radcach prawnych.

Stosunkując się natomiast do zarzutu skarżącego dotyczącego rodzaju wymierzonej kary stwierdzić należy, że istotnie jest to kara najgodniejszego rodzaju, jednak wbrew twierdzeniom skarżącego, obwiniony podczas posiedzenia w dniu 29 sierpnia 2016 r. wyraził ubolewanie za użycie słów „polowanie na innych uczestników ruchu”. Biorąc również pod uwagę okoliczności sprawy, a więc motywację obwinionego Sąd uznał, iż kara upomnienia jest adekwatna do popełnionego czynu i spełni wobec obwinionego cele wychowawcze i zapobiegawcze.

W trakcie kontroli instancyjnej stwierdzono jednak, iż z kwalifikacji prawnej przypisanego czynu należy wyeliminować „pkt 2”, ponieważ czyn popełniony został w dniu 14 kwietnia 2015 r., a więc w czasie kiedy art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych obowiązywał już w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 07 listopada 2014 r. (Dz.U. z 2014 r. poz. 1778), która weszła w życie w dniu 25 grudnia 2014 r.

Na marginesie, WSD analizując sprawę zauważa, że w pierwszej kolejności badał z urzędu występowanie bezwzględnych przyczyn odwoławczych, o których mowa w art. 439 § 1 pkt 9 KPK w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 KPK, to jest przedawnienia przypisanych obwinionemu przewinień. Jak stanowi art. 70 ust. 1 ustawy o radcach prawnych nie można wszcząć postępowania dyscyplinarnego, jeżeli od czasu popełnienia przewinienia upłynęły trzy lata, a w przypadkach przewidzianych w art. 11 ust. 2 - rok. Biorąc pod uwagę, iż obwinionemu zarzuca się popełnienie czynu w dniu 14 kwietnia 2015 r. (data sporządzenia sprzeciwu od nakazu zapłaty), względnie w dniu 17 kwietnia 2015 r., kiedy to sprzeciw wpłynął do Sądu Rejonowego w (...)(data prezentaty), a Rzecznik Dyscyplinarny wydał postanowienie o wszczęciu postępowania dyscyplinarnego wobec Obwinionego w dniu 11 kwietnia 2016 r., a więc przed upływem roku, należało stwierdzić, że w sprawie nie zachodzi okoliczność wyłączająca postępowanie określona w art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. Zgodnie bowiem z art. 67 [2] ustawy o radcach prawnych postępowanie dyscyplinarne obejmuje: dochodzenie, postępowanie przed sądem dyscyplinarnym oraz postępowanie wykonawcze. Termin przedawnienia, określony w art. 70 ust. 1 ustawy o radcach prawnych zostaje zatem przerwany z momentem podjęcia przez rzecznika dyscyplinarnego decyzji o wszczęciu dochodzenia, co nastąpiło w 11 kwietnia 2016 r. (k. 25). Zestawiając tę datę z datą popełnienia czynu, nie można mieć wątpliwości, że do przedawnienia nie doszło (vide: postanowienie SN z dnia 28 lipca 2016 r.; SDI 58/15).

Nie znajdując innych przyczyn do zmiany zaskarżonego orzeczenia, w pozostałym zakresie orzeczenie utrzymano w mocy.

Kosztami postępowania dyscyplinarnego obciążono Krajową Izbę Radców Prawnych w myśl art. 70 [6] ust. 2 ustawy o radcach prawnych, który stanowi, iż w razie ukarania koszty postępowania ponosi obwiniony; w pozostałych przypadkach koszty dochodzenia i postępowania przed okręgowym sądem dyscyplinarnym pokrywa właściwa okręgowa izba radców prawnych, a koszty postępowania przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym - Krajowa Izba Radców Prawnych.